

ZÖLD iPAR

magazin

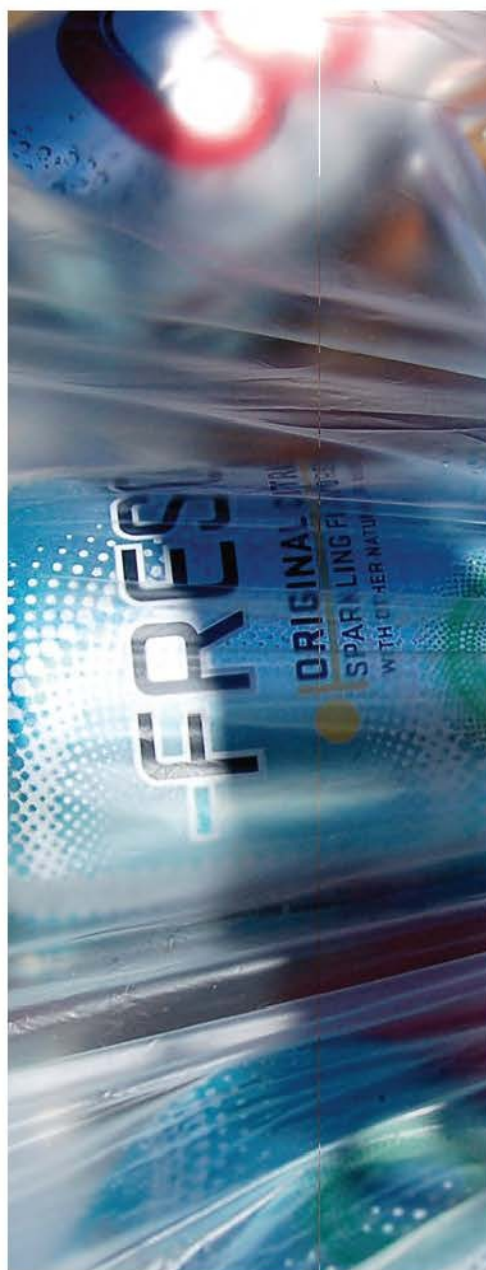
ISSN 9772-0623

19004



9 779772 062004

IX. évfolyam, 2019. 4. szám



Hulladékgazdálkodás

Így működött
a HER-rendszer



Alternatív energia

Bioüzemanyagok:
áldás, vagy átok?



Környezetvédelem

„Nem szabad lehúzni
a gyógyszereket”

TARTALOM

6 HÍREK

Röviden itthonról és a nagyvilágból

HULLADÉKGAZDÁLKODÁS

10 KÖRKÉP

Így működött a HER-rendszer

14 Kínai hulladékkörkép

Az engedélyezett importőrök és mennyiségek listáiról

15 TERMÉKDÍJ

Az elektronikai termékek szabályai a termékdíjban

20 JOGSZABÁLY

EU jogszabály az egyszerűhasználatos műanyagtermékekről

24 FÉMROVAT

Alufólia csodálatos élete

25 VÉLEMÉNY

Oláh Péter: Gondolatok az elmúlt időszak szennyvíziszap ügyeiről, sajtóbotrányairól és mezőgazdasági értékéről

29 Atomenergia és radioaktív hulladék

- Mit mutat a paksi gyakorlat?

KÖRNYEZETVÉDELEM

32 INTERJÚ

„Nem szabad lehúzni a gyógyszereket”

- Beszélgetés prof. Záray Gyula tudományos tanácsadóval

34 INTERJÚ

Energiahatékonyság és környezetvédelem

ALTERNATÍV ENERGIA

35 Livo László: A megújulókból termelt

áram hatása energiabiztonságunkra

38 TUDÓSÍTÁS

Így fejlődik a fenntartható építészet

- Látogatás a 2019-es Szolárfaluban

40 Biüzemanyagok: áldás, vagy átok?

42 Események, rendezvények

ZÖLD IPAR

HULLADÉKGAZDÁLKODÁS
MEGÚJULÓ ENERGIA
KÖRNYEZETVÉDELEM

FELELŐS KIADÓ: Hulladékgyártók Országos Szövetsége (HOSZ).

SZERKESZTŐSÉG: 1088 Budapest, Vas u. 12. II/2.
Tel.: (061) 422 1428, (061) 422 1429 E-mail: info@hosz.org,
honlap: www.zipmagazin.hu
ALAPÍTÓ: Merida Press Kft.

A SZERKESZTŐBIZOTTSÁG TAGJAI: Bánhid János, dr. Borosnyay Zoltán, Hartdégén Gergely, prof. dr. Kovács Kornél, Makó Balázs, Mányi István, Szabóné dr. Smid Mária, Tihanyi Ervin, dr. Vitányi Márton.

FŐSZERKESZTŐ: Kocsis Noémi (foszerkeszto@zipmagazin.hu)

SZAKMAI TANÁCSADÓ: Markó Csaba

OLVASÓSZERKESZTŐ: Czimer Krisztina

MŰVÉSZETI VEZETŐ: Lévai András (levaia@hotmail.com)

LAPSZÁMUNK SZERZŐI: Béres Máté, Debreczeni László, Fejér-Erdélyi Teréz, Gyergyai-Szabó Mariann, Héjja Eszter, Kocsis Noémi, Livo László, Markó Csaba, Oláh Péter, Szabó Noémi, Vitányi Márton.

NYOMDA: Pauker Nyomdaipari Kft.

Terjeszti: a Magyar Posta Zrt. Központi Hírlap Iroda.

Előfizethető a kiadónál: info@hosz.org

Éves előfizetési díj: 11 160 Ft. (postaköltséggel együtt) - 6 lapszám

A szerzők írásai nem feltétlenül tükrözik a ZIP Magazin szerkesztőségének véleményét. Hozzászólásra, vitára mindig nyitottak vagyunk. A folyóiratban megjelenő hirdetések tartalmáért a kiadó nem vállal felelősséget. A Zöld Ipar Magazin bármely részének másolásával és a lap terjesztésével kapcsolatos jog fenntartva. Fordítás, utánnyomás, sokszorosítás, cikkek átvétele csak a kiadó engedélyével. A lapból értesüléseket átvenni csak a Zöld Ipar Magazinra történő hivatkozással lehet.

Kibirni 300 ezer évet

Nemrég belefutottam egy fórumon egy érdekes társalgásba. Egykor a paksi erőműbővítésen dolgozó szakemberek – mérnökök, mechatronikusok, irányítók – vitatkoztak az atomhulladék lehetséges kezeléséről. Nyilván rengeteg érv elhangzott pro és kontra arról, kellene-e manapság a világnak reaktorok, a szegmensben évtizedeket lehúzott szakértők véleményütköztetése pedig egyre inkább olyan intenzív, sőt, heves lett, mint az atomok mozgása az anyagon belül.

Magyarországon, hasonlóan Európa más országaihoz a nukleáris energiával kapcsolatos kérdések és problémák ezekben a hónapokban fokozottan az előtérbe kerültek. Nyilván, hiszen – hogy kis képzavarral legyünk stílusosak – óriásit robbant nálunk is az ismert sorozatgyártó csatorna saját előállítású ötrészes, a Csemobil. Amit a 80-as években csak rebesgettek, vagy pletykáltak előttünk, az ennek köszönhetően a maga nyers és visszataszító valóságában most feltárult, szinte minden részletével. A magyar rendszerváltás előtti-körüli években felnőtt, vagy éppen eszmélt lakosság a történések maga idejében persze ugyanolyan rövid információs pórázon volt tartva, mint az azt követő évtizedekben, bár utóbbi időszakra nyilván kényelmesebb azt mondanunk már: az atomkérdés nem igazán volt társadalmilag napirenden tartva. Hogy nem kell vele törődnünk, persze nekünk, állampolgároknak volt praktikus.

Egy balatoni hétvégén a katasztrófáról valaha írt legérzékletesebb és legjobb könyv, a Csernobili ima került vendéglátóim jóvoltából elélem, korábban csak részleteket olvastam belőle, ezúttal viszont – a napozás és pancsolás terhére – gyakorlatilag egy ültő helyemben végigolvastam. Nos (tekintve, hogy korábban már az ötrészes sorozatot is végig izgultam), nem volt utána nyugodt éjszakám. Önöknek is ajánlom, zsigerileg ható, remek írás. Ugyanakkor közelebb hozza a saját valóságunkat is, amelyben már ténylegesen atomerőművek közelében élünk, de még mindig csak rálegyintünk a vészjóslásokra: ugyan, ez a mi korunkban, ekkora technológiai fejlettség mellett már nem történhet meg!

Csak hogy az atomenergia és a környezetvédelem kapcsolata, azon belül is az atomhulladék jövőbeni tárolása – akár tetszik, akár nem – valamennyiünk és az utódaink közös öröksége és feladata. A kis- és közepes intenzitású reaktorhulladékot most is tároljuk, 200 méterrel a földfelszín alatt. De a veszélyesebb kategóriájú kiégett fűtőkazetták elhelyezéséről még megfelelő léptékben gondolkodni is nehéz, hiszen kiszámolhatatlanul sokadízigen nyögni fogják ezt a problémát a távoli jövőben élő leszármazottaink. Szinte képtelenség elgondolni, de a korábban ezer méter mélyre temetni tervezett, magas aktivitású atomreaktor-hulladék lerakóját 300 ezer évre kalibrálták. Háromszáz ezer évi Mai elménkel áthidalhatatlan távlat – ahogy felfoghatatlannak tűnik az is, hogy mostani tudásunkkal és technológiáinkkal keressünk megfelelő megoldást rá. Viszont milyen más lehetőségünk van?

És mit tehet a 21. század elejének hétköznapi embere? Talán úgy érezzük, vajmi keveset. De talán a mi szerepünk valóban csak annyi, hogy tudatában legyünk a körülöttünk e témában történő kezdeményezéseknek és fejlesztéseknek, és nyomon kövessük azokat. Hogy felhívjuk a környezetünkben élők figyelmét az alternatívákra, az előnyökre és a veszélyekre. Hogy társadalmi és közösségi vitákat kezdeményezzünk a jelen lehetőségeiről és megvitassuk a jövőben várható következményeket. Hogy ne riadalmat keltsünk, hanem tudást adjunk másoknak a témában.

Ezért vállalkozott arra augusztusi lapszámunk is, hogy a korábbiaknál kicsit markánsabban foglalkozik a veszélyes hulladékok és azon belül az atomreaktori hulladék jövőbeni kérdésével. Vajon felni jobb ebben a kérdésben, vagy inkább majd megijedni?

Természetesen egyik sem. A helyén kezelt információ viszont ebben a témában is segíthet eligazodnunk.



Kocsis Noémi
főszerkesztő